

ВІД ЗАЛПУ „АВРОРИ“ — ДО КОСМІЧНИХ СТАРТІВ!

Пролетарі всіх країн, єдніться!

7 листопада. Красна площа столиці як завжди в цей день центром всенародного свята. На її гранітних трибунах зібрався державні і партійні діячі, робітники і колгоспники, представники науки і культури. Тут же іноземні гості. Присутні члени дипломатичного корпусу, військові аташе посольств.

Ті, що прийшли на свято, палко вітають товаришів Л. І. Брежнєва, Г. І. Воронова, А. П. Кириленка, Ф. Р. Козлова, О. М. Косигіна, О. В. Куусінен, Д. С. Полянського, М. С. Хрушова, В. В. Гришину, П. Н. Демичева, Л. Ф. Ільчова, Б. М. Пономарьова, які підійшли на центральну трибуну Мавзолею.

Рівно десять. У відкритій машині з воріт Спаської башти виїжджає на площу приймаючий парад міністр оборони СРСР Маршал Радянського Союзу Р. Я. Малиновський. Він об'їжджає війська, поздоровляє їх з святом. Потім міністр підіймається на трибуну Мавзолею і виголошує промову.

Хвилина затишшя, і починається урочистий марш військ. Бездоганно виправку демонструють слухачі військових академій, курсанти — моряки і прикордонники, вихованці суворовських училищ.

З боку Історичного музею чути гуркіт моторів. На бронемашині і бронетранспортерах проносяться гвардійці Таманської мотострілецької дивізії імені М. І. Калініна. Їх машини не знають перешкод ні на суші, ні на воді. А ось танки Кантеміровської дивізії. Вони також не знають перешкод як на суші, так і на воді, і здатні виявляти ворога в денних і нічних умовах, влучним вогнем гармат знищувати його.

Колоду артилерії замикають довгоствольні надпотужні гармати. Вони можуть руйнувати будь-які оборонні споруди ворога і забезпечувати безперешкодне просування своїх військ.

На площу вступають ракетні війська. Повільно йдуть самохідні автомобільні установки з реактивними системами. Їх зміняють зенітні ракети, ті самі, що добре відбили охоту у американських шпигунів-розвідників літати над нашою

територією. Будь-який сучасний літак може бути збитий однією або в крайньому випадку двома такими ракетами.

Наростає гул моторів. Показуються самохідні гусеничні установки. Військові частини, озброєні ядерними та іншими ракетами — основна сила сухопутних військ. Будь-якої точки земної кулі здатна досягти радянська ракетна техніка. Таку техніку має і військово-морський флот.

На площі — підрозділи ракетних військ стратегічного призначення — головного виду Збройних Сил Радянського Союзу.

Радянські вчені розробили, а інженери, техніки, робітники сконструювали ракети-гіганти, що їх везуть по Красній площі потужні гусеничні тягачі. Ракети стратегічного призначення — останнє досягнення сучасної науки і техніки. Це вони викреслили з воєнної стратегії поняття географічної неурозвличеності.

Ще дзвенить брушатка мостової від гуркоту тягачів і транспортерів, а до Історичного музею вже підходить багатотисячна повідь свята.

Сині, червоні, золотисті шеренги заповнюють площу. Це починають традиційний святковий виступ московські фізкультурники.

Діти — «екіпажі» чотирьох космічних кораблів «Восток», що прибули на площу, — біжать до Мавзолею. Школярі підіймаються на трибуну. І ось вже в руках у керівників партії і уряду букети квітів.

На площу вступають прародонці районів. Над колонами — портрети великого Леніна, портрети керівників Комуністичної партії і Радянського уряду, слова «Комунізм побудуємо!» На чолі районних колон — колективи найбільших заводів і фабрик столиці.

Проміння сходячого Сонця, і на їх фоні велика розкрита книга — Програма КПРС. Її символічне зображення в кожній колоні, її світло — в кожному серці. Для радянських людей 45-й рік Жовтня пройшов під знаком виконання історич-

них рішень XXII з'їзду КПРС. Москвичі з честю пронесли прапор столиці через перший рік ударної двадцятиріччя. Промисловість Москви достроково виконала план десяти місяців. Будівельники здали москвичам понад 85 тисяч квартир.

Могутню трудову ходу країни, яка будує комунізм, чути в святковому гулі демонстрації.

Рік, що минув після XXII з'їзду КПРС, дав Вітчизні

нові потужні домни в Тулі, Липецьку і Череповці. Почали рухатись турбіни великих теплових електростанцій в Білорусії і Азербайджані. Машинобудівники дають за рік народному господарству понад 178 тисяч нових металообробних верстатів: верстатний парк країни став найбільшим у світі. Посівні площі зросли на 11 мільйонів гектарів — це майже дорівнює території Чехословаччини. Будівельники зведуть за рік житлові будинки загальною

площею 82 мільйони квадратних метрів — це дві Москви!

Найпростіші слова, найзрозуміліші: «Мир, Праця, Свобода, Рівність, Братерство, Щастя» панують сьогодні на Красній площі. Цей девіз комуністів знайшов відгук у трудящих всієї Землі. В усі кутки планети летить з Красної площі палкий заклик:

«Народи всіх країн! Будуйте пильно, викривайте імперіалістичних палів війни! Активніше боріться за за-

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Рік видання VI № 135 (642)

Субота, 10 листопада 1962 р.

Ціна 2 коп.

ПАРАД І ДЕМОНСТРАЦІЯ ТРУДЯЩИХ МОСКВИ НА КРАСНІЙ ПЛОЩІ

дам, які порвали кайдани колоніалізму і будують нове життя.

Вирує, торжествує святковий похід будівників комунізму. Людському морю, здається, немає кінця. Шовкові стяги, панорами, яскраві цифри перемог, звуки святкових пісень і маршів — все злилося в урочистий гімн — гімн миру, праці, комунізму.

Багатолюдні святкові демонстрації відбулись також в Ленінграді, Мінську, Ташкенті та інших містах і селах країни.

(ТАРС).

Святкування 45-х роковин Великого Жовтня в Києві

Легендарний залп «Аврори» сповістив про народження нового світу. Старту космічних кораблів стали символом величчя ходи нашої Батьківщини, яка будує комунізм. Святком здійсненої мрії по праву називає людство світлі роковини Великого Жовтня.

У яскравому вбранні — древній, але вічно молодий Київ, столиця Радянської України — рівноправної сестри в ленінській дружній сім'ї союзних республік. Вирують людським потоком вулиці й площі, бульвари і сквери міста-героя, розквітають тисячами посмішок, горять кумачем прапорів, звертаються до людей словами жовтневих закликів ЦК КПРС, написаних на численних полотнищах.

Нарядний і величавий вигляд має Хрещатик. Його прикрашають численні панно, транспаранти, присвя-

чені 45-м роковинам Великої Жовтневої соціалістичної революції, першій річниці історичного XXII з'їзду КПРС. Знайомий і дорогий серцям мільйонів трудящих образ В. І. Леніна... Привітно посміхається наш любий Володимир Ілліч з величезного червоного прапора, що прикрасив білокам'яний будинок виконкому Київської міськради. Вздовж Хрещатика — портрети членів Президії ленінського Центрального Комітету КПРС.

10 раз б'ють київські куранти. На урядову трибуну біля монументального будинку міської Ради підіймаються керівники Комуністичної партії і уряду України товариші О. І. Іващенко, Н. Т. Кальченко, Д. С. Коротченко, М. В. Підгорний, І. С. Сенін, П. Ю. Шелест, В. В. Шербицький, М. Д. Бубновський, А. Д. Скаба, В. К. Клименко, заступники Голови Ради Міністрів УРСР П. Я. Розенко, П. Т. Тронько, заступник Голови Президії Верховної Ради УРСР С. А. Ковпак та інші.

Командуючий військами Київського військового округу П. К. Кошовий об'їжджає підрозділи, поздоровляє воїнів з святом, потім підіймається на трибуну і

виголошує промову. Звучать мелодії Державних Гімнів СРСР і УРСР, гримлять залпи салюту.

Прозвучали фанфари, урочистим маршем проходять колони військ. Незламну могутність Радянських Збройних Сил, грізну бойову техніку продемонстрували на параді солдати і офіцери Київського гарнізону.

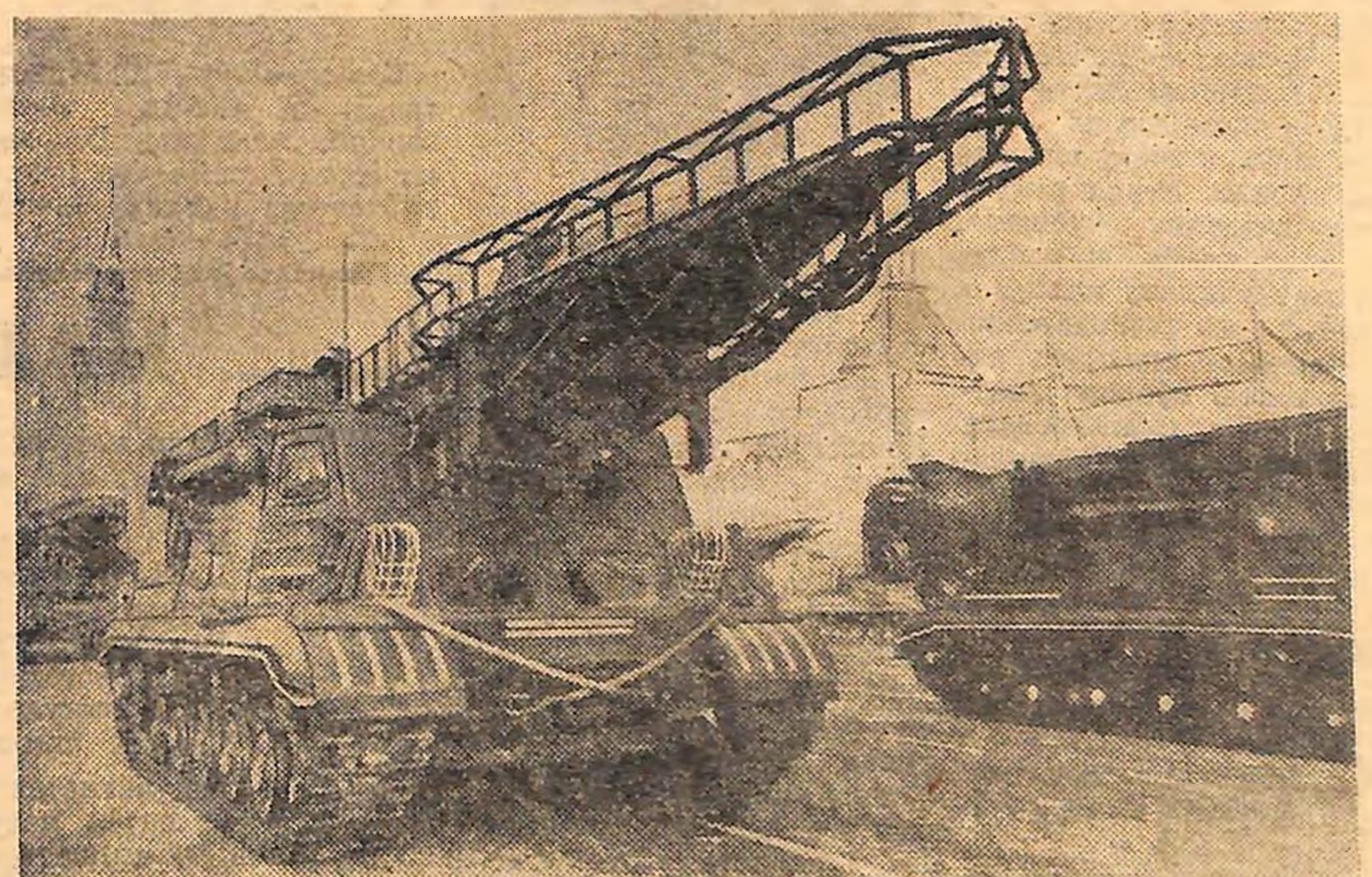
Та ось замовкли звуки військового маршу, і на Хрещатик ринуло людське море. Повз святкові трибуни стрімко мчать мотоциклісти. Над ними — величезні червоні прапори з словами з великого Комуністичного маніфесту XX сторіччя — Мир, Праця, Свобода, Рівність, Братерство і Щастя.

Гордо майорить овіяний славою прапор двічі орденносною столиці України. Біля прапора йдуть Герої Соціалістичної Праці, ветерани боротьби за владу Рад, учасники оборони і визволення Києва. Слідом за ними по центральній магістралі міста крокують

піонери. У кожного з них на грудях полум'яніе галстук — частка червоного прапора, овіяного немеркнучою славою боротьби за справу комунізму. Група дітей біжить до трибуни. Вони вручають керівникам партії і уряду України букети яскравих живих квітів.

Гримлять оркестри. Йдуть ударники і колективи комуністичної праці. Це їх народ назвав розвідниками майбутнього. В нашій республіці вже близько 5 мільйонів трудівників беруть участь у русі за комуністичну працю. В перших рядах цього чудового руху сучасності виступає комсомол — помічник і резерв партії. Юнаки й дівчата з гордістю несуть макети орденів, якими відзначені заслуги ВЛКСМ перед нашою любимою Батьківщиною. Випробуваний у важких боях, в героїчній праці, славний комсомол і сьогодні готовий виконати будь-який наказ партії і народу.

Святкове оформлення демонстрації розповідає про (Закінчення на 2 стор.).

Святкування 45-х роковин Великої Жовтневої соціалістичної революції.

На знімках: (зліва) демонстрація трудящих міста Кіровограда; (справа) — парад військ Московського гарнізону на Красній площі.

Фото В. Ковпака і В. Єгорова.

Святкування 45-х роковин Великого Жовтня

(Закінчення).

успіхи трудящих республіки в боротьбі за дострокове виконання семирічного плану, за перетворення в життя накреслені Програми КПРС. З небувалим піднесенням працює молодь в усіх кутках республіки. Вагомий вклад вона внесла в будівництво Кременчуцької ГЕС, Черкаського заводу штучного волокна, трубопроводу «Дружба». Молоді хлібороби борються за те, щоб буяла земля українська золотистою пшеницею, високими врожайми «королеви полів», цукрових буряків та інших культур, новими успіхами в піднесенні тваринництва.

В колонах демонстрантів

гердою ходою крокує студентська молодь, яка йде в науку від верстатів і комбайнів. Вона готова на заклик рідної партії вирушити туди, де потрібні її знання, енергія, завзяття. Студентів, як і всіх радянських людей, радує, що наша країна напередодні свята здійснила запуск космічної ракети до Марса, зробивши новий важливий крок у вивченні космічного простору і планет сонячної системи.

В святкове оформлення колон органічно вплітаються численні панно, які відображають наполегливу і послідовну боротьбу радянського народу за мир,

в Києві

розрядку міжнародної напруженості. Над людським потоком — тисячі лозунгів, які схвалюють мудру політику Радянського уряду, тверді і рішучі дії його глави — Микити Сергійовича Хрущова, що зірвали плани американських агресорів.

До трибуни наближається ліс різнобарвних шовкових знамен і вимпелів. Звучить бадьорий життєрадісний марш фізкультурників. Вулицю на всю широчінь заповнили спортсмени і дотсафівці. Попереду колон — майстри спорту, чемпіони світу, переможці міжнародних змагань. Юнаки й дівчата демонструють силу, спритність, фізичний гарт, свою готовність до за-

хистулюбимої Вітчизни. Урочисте святкування 45-річчя Великого Жовтня в Києві перетворилося в яскраву демонстрацію монолітної згуртованості українського народу навколо рідної Комуністичної партії і Радянського уряду. Його готовності внести свій гідний вклад у здійснення історичних рішень XXII з'їзду КПРС.

М. ЛУЦЕНКО,
Е. РИБАЛЬЧИК,
кор. РАТАУ.

РАДЯНСЬКІЙ МІЛІЦІ

Тобі сьогодні сорок п'ять —
Велика, славна дата.
Дозволь подяку передати
Урочисто в це свято
За вірну службу скільки літ
Звитязному народу...
Прийми заслужений уклін
Як вищу нагороду.

І. КОНОНОВ.
Плакат В. ЖАРІНОВА.
Фотохроніка ТАРС.

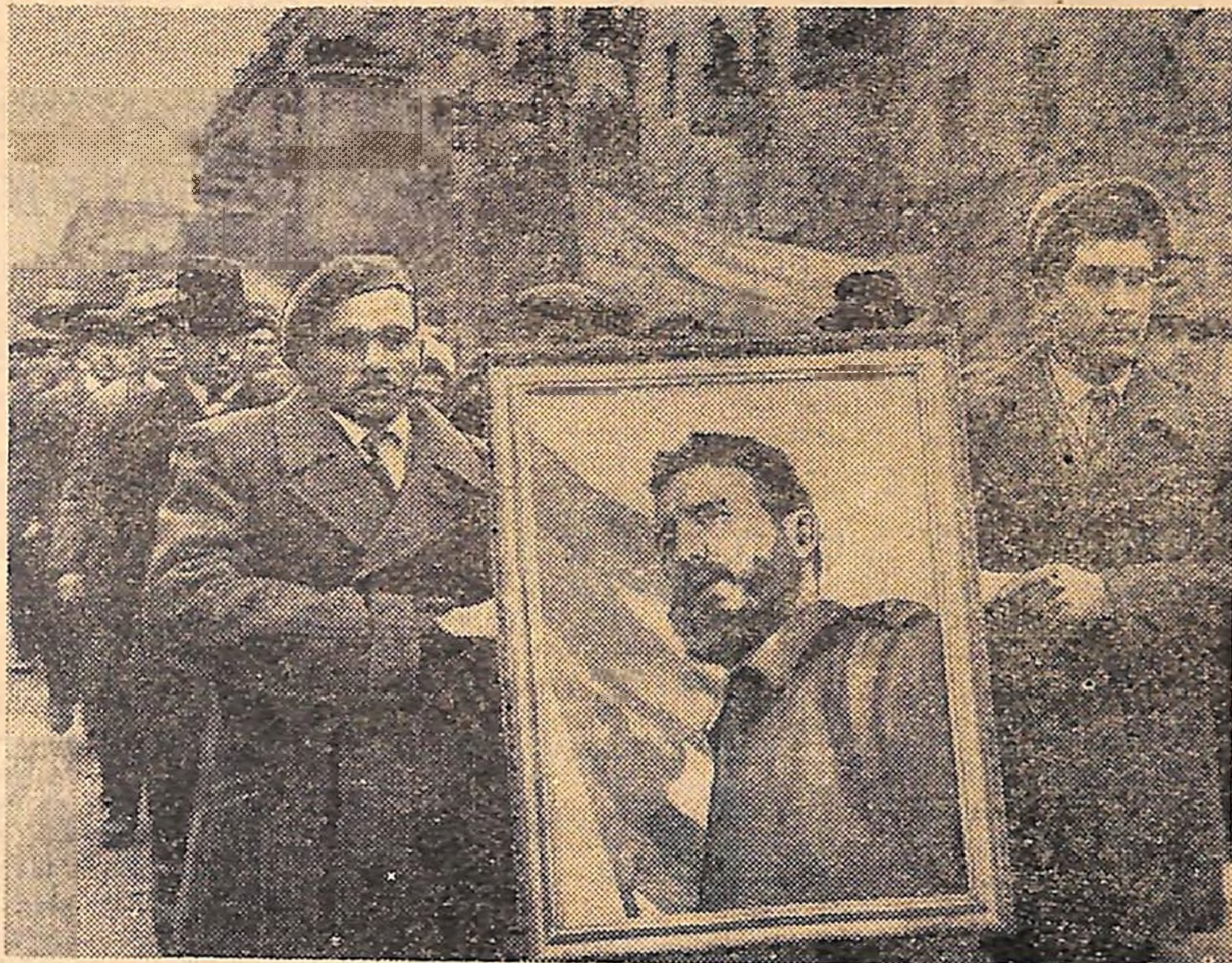
ТОРЖЕСТВА В КІРОВОГРАДІ

Ще не згаслі неонові вогні, а на вулицях обласного центру стали появлятися барвисті групи кировоградців. В їх руках сонячно іскряться квіти, а з вуст зринає тепла мелодія пісні. Червоне маєво прапорів і транспарантів яскраво полум'яніє в їх очах.

школярів міста. Ось колона школи-інтернату № 2 імені Гагаріна. На червоному полотнищі чіткий напис — «Пам'ятай, ми вчимося без другорічників!».

Свою любов до праці, гордість за космічні звершення нашої країни демонструють Великому Жовтню

вперті поєдинки, з веслами «пропливають» каноести, дзвенять рапіри фехтувальників... Особливу увагу привертає група кінотників обласного товариства «Колгоспник». Під звуки вальсу на своєму улюбленому гри-востому «спортсменові» майстер спорту Юрій Му-

Десята година ранку. Все гучніше й гучніше гримить маршова музика, відчуваються особливе пошвавлення на головних вулицях: імені Леніна, імені Карла Маркса, на площі імені Кірова.

Зачало урочистого походу колишеться на десятках прапорів національних республік, перед якими возводяться велике панно з портретом Володимира Ілліча Леніна. На панно красується два слова — «45-й Жовтень». І знову знамена, десятки знамен, овіяних трудовою славою.

Б'ють барабани. Гордо крокує міська піонерія. На їх транспарантах — «п'ягірки», святково оздоблені цифри трудових буднів.

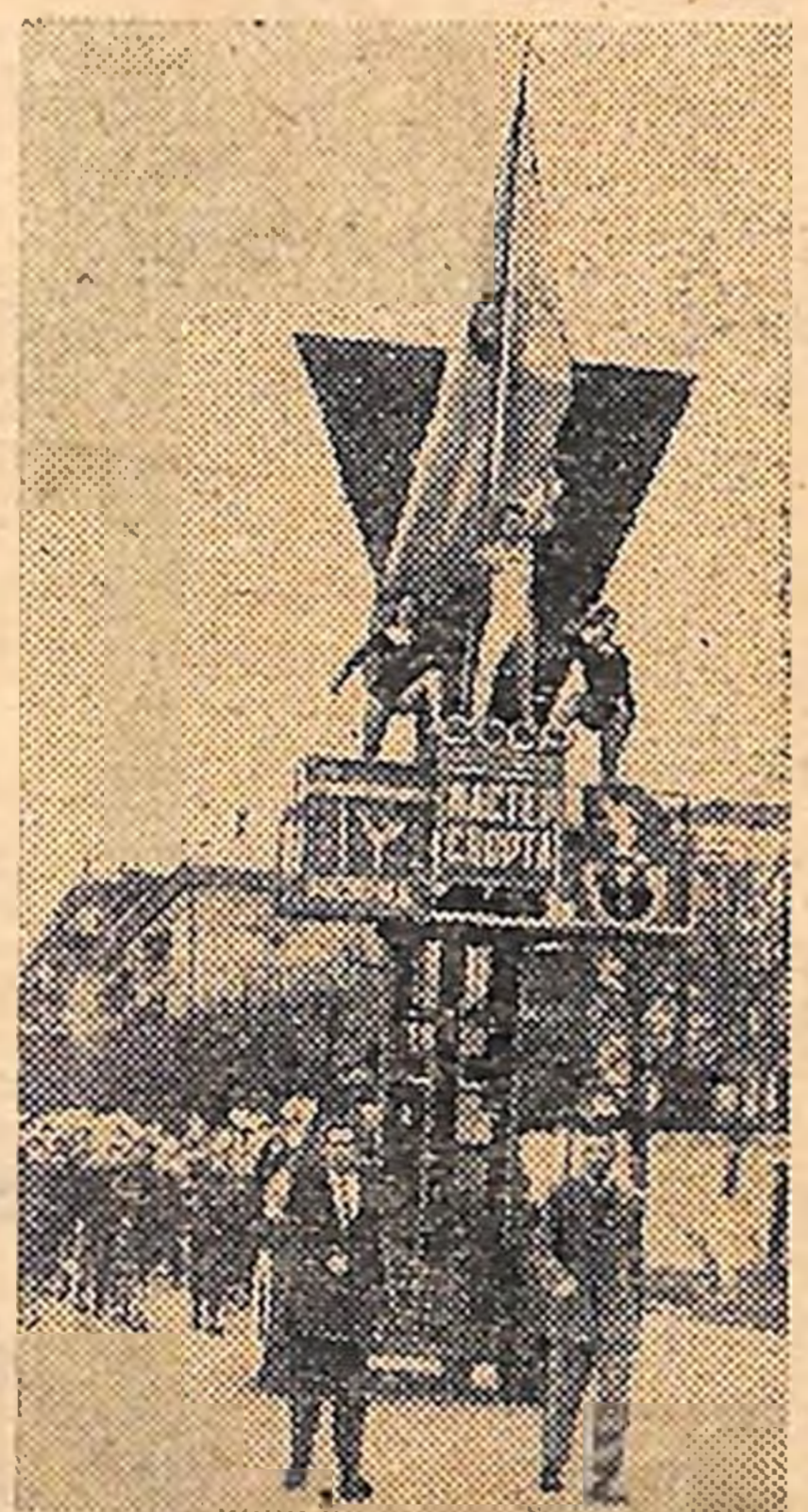
Якось раптово стихає музика. Чутно, як падає на асфальт дзвінке листя осені. Це триває якусь непомітну мить, і знову вибухає море музики. Перед нами — колона молодих кубинців, які навчаються в Бобринецькому училищі механізації сільського господарства. Непереможно майорить перед колоною прапор незалежної Куби, смагли юнаки виконують свій національний гімн. В їх руках портрети Леніна, Фіделя Кастро, Хрущова.

— Віва Куба! — чується звідуєль.

— Ми з тобою, Куба! — схвилювано скандують кировоградці.

За кубинськими друзями знову йдуть піонери і

і вихованці інших шкіл. В їх колонах макети міжпланетних кораблів, качани куркудзи, гороху.

Над площею чується: — Хай живуть радянські студенти!

Нескінченною колоною проходять майбутні вчителі Кіровоградського педагогічного інституту імені Пушкіна, студенти будівельного, машинобудівельного технікумів... В святково випрасуваних форменках йдуть учні технічного училища.

Біла центральної трибуни — фізкультурники і спортсмени Кіровограда. Від легкого подиху вітру розвіваються прапори спортивних товариств «Авангард», «Спартак», «Трудові резерви». Юні боксери на імпровізованих рингах імітують

рашов виконує чарівний танок.

Колону червонозорівців прикрашають десятки прапорів, транспарантів. Робітники звітують Великому Жовтню: за десять місяців цього року завод дав Вітчизні 77.914 сівалок, в цехах підприємства трудиться 792 ударники комуністичної праці.

За червонозорівцями гордо крокує підприємство комуністичної праці — Кіровоградський олійжиркомбінат. Йдуть швейники, панчішники, робітники агрегатного заводу...

Багатотисячну колону демонстрантів замикають кировоградські дотсафівці.

Святкування відбулися також в містах Олександрії, Знамяниці, Бобринці, Ново-Українці та інших райцентрах і селах області.

РОВЕСНИЦЯ ВЕЛИКОГО ЖОВТНЯ

ЗВІСТКА про перемогу Жовтневої революції в Петрограді швидко долетіла до Єлисаветградського повіту. Полум'я запеклої боротьби з небувалою силою охопило степове містечко. І вже 21 грудня 1917 року було створено Єлисаветградську Раду, до складу якої ввійшли передові робітники більшовицького гарту.

Але в місті продовжувалося двовладдя: Рада робітничих депутатів з однієї сторони і буржуазно-націоналістична Рада з другої. Опорою останніх була місцева буржуазія та білогвардійські банди. Отже з метою охорони громадської безпеки створювалися загони робітничої міліції.

З повною перемогою радянської влади Єлисаветградський військово-революційний комітет в лютому 1919 року створив повітову робітничо-селянську міліцію. Це був орган, до основних обов'язків якого входило слідкувати за загальним революційним порядком. Міліція була своєрідною червоноармійською тиловою частиною.

А в степах і селах повіту розгулювали банди. Вони тероризували населення, вбивали партійних працівників, активістів. Працівники міліції сміливо боролися з різномасною нечистю. В кінці 1920 року Новоархангельська міліція мужньо вступила в бій з бандою Попова. В нерівному герої загинув начальник міліції т. Мойсенко та багато його товаришів. Сотні працівників Кіровоградської міліції в ті буремні роки віддали своє життя за велику справу революції.

Період мирного соціалістичного будівництва для міліції продовжував залишатися періодом напруженої боротьби проти дрібнобуржуазних елементів. В цей же час була оголошена справжня війна самоговарнінню, грабінництву і хуліганству. Так міліція перетворилася в орган охорони громадської безпеки. Вона пильно стежить за проведенням в життя законів і рішень центральних і місцевих органів влади, веде боротьбу із злочинністю, оберігає соціалістичну власність.

В березні 1920 року в Петрограді в Палаці Урицького відбулася перша конференція міліціонерів. Делегатів конференції палко привітав Олексій Максимович Горький. Тоді письменник сказав:

— За міліцейською службою і за міліціонерами я спостерігав давно, і переконався, що вони дійсно є друзі народу; вони вклали всю свою душу в справу захисту скривджених...

Це — висока оцінка діяльності Радянської міліції на зорі її існування. Грізний 1941-й. Вірні сини Вітчизни змінюють сині шинелі на сірі, плічоліч з усім народом захищають рідний край. Багато працівників міліції Кіровоградщини брали активну участь у партизанському русі: серед них — майор О. І. Голубев, старший лейтенант В. М. Крисько, рядовий І. П. Тулановський та інші.

Особливим авторитетом користувався серед партизанів секретар Кіровоградського підпільного обкому партії, німі начальник обласного управління охорони громадського порядку комісар міліції 3-го рангу Михайло Михайлович Скурда.

Давно відгеримли бої. Радянські люди будують комунізм. І поруч з ними — вірні сини партії — люди в синіх шинелях. Вони завжди на передньому краї, завжди в неспокої. Тисячі передовиків виробництва, сільського господарства, об'єднаних в добровільні народні дружини, є справжніми помічниками нішої славної міліції.

З великим почуттям громадського обов'язку несуть свою почесну вахту шофер Кіровоградського агрегатного заводу т. Гулідов, робітниця швейної фабрики т.т. Шестаковська та Краснокутська і багато інших юнаків і дівчат з червоними пов'язками.

В сучасних умовах розвитку нашого суспільства поруч з створенням матеріально-технічної бази комунізму на перше місце виступає завдання комуністичного виховання трудящих. В зв'язку з цим міністерства внутрішніх справ союзних республік перейменовано в міністерства охорони громадського порядку. Це високе довіря працівники міліції вправдовують з честю.

На Кіровоградщині багато сміливих працівників міліції. Якось, чергуючи на своїй ділянці, діляничний уповноважений лейтенант Музика помітив палаючий будинок В. Ісаєнка. Музика кинувся у вогонь і врятував двох дітей. Лейтенант міліції Білий в нічний час вступив у перестрілку з бандитами біля магазину і, затримавши їх, врятував громадське добро.

Так, вдень і вночі люди в синіх шинелях стоять на сторожі інтересів народу, чесно несуть свою трудову вахту на благо рідної Вітчизни.

В. ДОЛГАНОВ,
заступник начальника УОГП виконкому Кіровоградської обласної Ради депутатів трудящих.

ПАРТІЯ — ГОРДИЙ ПРАПОР

Десь минуло — як димний кратер
Із надіями пересохлами.
Наша партія — гордий прапор,
Що шумить над всіма епохами.
Десь минуло: старці, корони,
Йдуть літа із гіркою тугою
Від кривавих воріт Нерона
До престолу Николі другого.
Десь минуло — як залп «Аврори»,
Гинуть замки в сліпій апатії.
На багнетях — вогненні зорі,
В серці часу велике — Партія...
Дні спішать, мов летять по компасу.
Наших справ виростають крила.
Ми читаємо в синій космосі
Тасмиць зоретканий килим.

Рідна партія,
З нею вперше
Шлях торуєм до зір-світлів.
З нею йдемо до висотних звершень.
Тих, що Ленін нам заповів.
Всі чуття, що роками звиріні,
Сяйвом партії опромінені.
Вона в нас — міцножилим коренем.
З нею завше ми неवलкорені.
І не можна нам іншу мати.
Як не може бути інша мати.
Десь минуло — як димний кратер
Із надіями пересохлами.
Наша партія — гордий прапор,
Що шумить над всіма епохами.

Валерій ГОНЧАРЕНКО.

ТУРБОТИ НОВОУКРАЇНСЬКОЇ МІЛІЦІЇ

Володимир Тютьтій.

ЗУСТРІЧ була теплою, по-справжньому товариською. Начальник районного відділення міліції Леонід Дмитрович Лесін міцно потиснув руку, запропонував сісти. Запалюючи цигарку, посміхнувся, тут же цілком серйозно заговорив:

— Значить, про міліцію хочете писати? Це добре. Давно пора розповісти людям про наші трудові будні. Чогось особливого, пригодницького не шукайте: працюємо, як і всі звичайні люди будь-якої професії.

Задзвонив телефон. Леонід Дмитрович підняв трубку. З його уривчатої розмови стало ясно, що дзвонять десь з виробництва, комусь потрібна термінова допомога.

— Через хвилину виїжджаю, — кинув швидко і тут же додав, — сам приїду... Ви мене чуєте?..

Мені вдалося вгледіти незвичайний блиск його сірих очей. Навіть по тому як ця не по роках енергійна людина покляла телефонну трубку, відчувалося хвилювання.

— Я поспішаю, — пояснив на ходу. — Йдіть до наших хлопців. Поговоріть з ними. Не старайтесь вибрати кращих. У нас всі сумлінно несуть службу.

Одним з перших, з ким мені вдалося познайомитися, був Володимир Тютьтій. Кремезний юнак середнього зросту, якому так пасує темносиня форменка з сержантськими погонами, скупо розповів про себе. Виріс у колгоспі «Заповіт Леніна» цього ж району, працював трактористом. Після служби в армії — в міліції.

— Хочу, щоб у нашому районі був ідеальний порядок, — так і сказав Володимир начальнику, коли його приймали на роботу.

З того часу минуло лише шість місяців. Оце, здава-

лося б, і вся трудова біографія комсомольця. Вона коротка, без особливих сенсацій. Немає в ній і якихось «виробничих показників», по яких можна було б судити про Володимирову роботу. Але вже одна підтягнутість, начінені до блиску гудзки, смужечка білосніжного коміря переконують, що перед нами людина прекрасної вдачі.

— Оце закінчу школу робітничої молоді та й подамся вчитися на юриста.

Сьогодні у Володимира багато роботи. Там, дивись, хтось дебоширний почав, а там — із складу дошки цуплять. По-комсомольському підходить юнак до кожного правопорушення, по-діловому напучує на вірний шлях кожного, хто збочує з прямої життєвої дороги.

То й не дивно, що в нього багато друзів. Серед них — десятки дружинників, просто хороших знайомих товаришів. Попробуйте найглухішою ніччю поклукати на допомогу шоферів автоколонни Леоніда Залужного та Віктора Яворського — завжди підуть за Володимиром, виручать з найскрутнішого становища. І літні люди добре відзнаються про сержанта міліції.

Немало турбот і в старшого оперативного уповноваженого карного розшуку Миколи Івановича Богданова. До міліції надходить та чи інша заява, яка сповіщає про злочин. В ній майже ніколи не повідомляється про правопорушників, яких потрібно негайно розкрити, довести їх злочини. Доводиться не рахуватися ні з часом, ні з відпочинком.

Якось забігає до міліції завідувач ларьком № 37 Л. П. Павичан.

— Ви знаєте, лише перекусити вийшла... Повернулася, ну, не більше, як через п'ять хвилин, а сумочку з грішми, немов корова язиком злизала.

Оце і всі відомості. Ніяких тобі прикмет крадія, ніякого сліду. А розшукати треба, і негайно.

Микола Іванович почав діяти. Розбита шибка у вікні ларька ні про що не сказала, дощ змів усі сліди грабіжників. Минав день за днем, а пограбування залишалося таємницею.

Втомившись, Богданов зайшов до міського парку, присів на лавочці. Раптом до його слуху донісся дзенькіт пляшок, кашель.

— Пий, Вітька, мені не шкода!

— Не можу...

— Пий, кажу!

Де й втрома поділася в уповноваженого. Підхопився, визирнув з-за кущів. А там, на тінній алеї, сиділо четверо. Розпивали вино. Той, хто пропонував кожному з «коршів» сьорбнути напій, був Анатолій Бубликов. Його знав Богданов як хлопчину без певних занять.

Виникла підозра. Тим більше один говорив, що чув, як Бубликов хвалиться, що в нього, мовляв, сьогодні багато грошей...

— Головне в моїй роботі, — говорить М. І. Богданов, — вчасно натрапити на вірний слід, щоб без зайвих зволікань прихопити злодіїв.

І це йому вдається. Допомагає досвід, спеціальна самоосвіта. Та чи не найбільшу роль відіграє в успіхах Миколи Івановича його любов, пристрасть до своєї професії.

Справді, коли серед інших професій стрічаються люди, які працюють за принципом — аби день до вечора, то серед працівників міліції такого не побачиш. Вони психологічно, кожним нервом врастають у свої писані й неписані обов'язки, чесно несуть трудову вахту по охороні громадського порядку.

Ось із відраження повернувся оперативний уповноважений відділення старший лейтенант Олексій Шестаков. Кілька днів і ночей провів він у одному з сіл району, розбираючи справу про хуліганство. Схудлий, почервонілі від безсоння очі багато про що говорили.

— Що скаже начальник? Знову віддали хулігана на поруки...

Настала коротка, але тривожна мовчанка. Ще мить, і її було розвіяно впевненим голосом оперативного уповноваженого:

ВІДЗНАКА — кращим з кращих

За відмінні успіхи в охороні громадського порядку ЦК ЛКСМУ нагородило почесними грамотами трьох наших земляків.

Зліва направо: оперативний уповноважений Бобринецького відділення міліції **Володимир ГОРЕЛОВ**, молодший лейтенант Олександрійського міського відділення **Володимир РОМАНЕНКО**, оперативний уповноважений Бобринецького відділення лейтенант **Олександр ЯШАН**.

БУДНІ НАШОЇ РАДЯНСЬКОЇ НАРОДНОЇ...

МОСКВА. Не перший рік працює в 110 відділенні міліції столиці дільничний уповноважений Г. І. Гаврин. Скромного лейтенанта добре знають мешканці району, в якому працює Гаврин. Його поважають за сердечне відношення

до людей, готовність завжди прийти на допомогу, непримиренність до хуліганів і злочинців. Особливо любить він дітвору. Варто Г. І. Гаврину появитися, як його зразу ж оточують хлопчики і дівчатка. Вони знають, що для них у «дяді

Жори» завжди знайдеться час і для цікавої розповіді, і для корисної поради.

На знімку: Г. І. ГАВРИН серед юних мешканців свого району.

Фото Б. Трепетова та С. Преображенського. (Фотохроніка ТАРС).

У БУДЬ-ЯКУ погоду, вдень і вночі заступають в наряди наші славні міліціонери, оберігаючи спокій і труд радянських громадян.

Щодня, часто ризикуючи життям, працівники міліції дають немало прикладів відваги, винахідливості і самопожертвування. Вони завжди повні рішучості виконати свій обов'язок в боротьбі з правопорушниками, з усіма, хто заважає нам будувати комунізм.

Своє свято працівники міліції Російської Федерації зустрічають під лозунгом «Від окремих відмінників — до відмінних колективів, від окремих хороших дільниць — до міст і районів справжнього громадського порядку, до різкого зменшення і повної ліквідації злочинності в республіці».

На знімку: провідник службової собаки Є. В. Камушкін і його друг Марон. На їхньому рахунку немало затриманих злочинців. Не втче порушник закону і на цей раз.

Фото Б. Трепетова та С. Преображенського. (Фотохроніка ТАРС).

ПАМ'ЯТНИК

Біля Лозоватської сільської Ради стоїть чотиригранний обеліск з граніту. Це — могила Андрія Андрійовича Щирого, що загинув від рук німецьких окупантів в 1918 році. Обеліск нагадує лозоватцям про їх славного земляка, більшовика, який

вірного сина народу, полум'яного більшовика, який відав життя за свободу своєї любимої Батьківщини. Біля пам'ятника ростуть квіти. Кожної весни їх висаджують тут жителі села і учні місцевої школи.

Спитайте лозоватців, і вони розкажуть вам багато цікавого про А. А. Щирого. «Андрій Андрійович — наш революціонер, — з гордістю говорять старики. — Він з царем і поміщиками боровся. А у вісімнадцятому виступив проти окупантів німецького кайзера».

Спогади людей старшого покоління, бажання відобразити коротке, але прекрасне життя Андрія Щирого, долю його синів і спонукали мене взятися за перо. Нехай наша молодь знає, якою ціною завойовувалась свобода.

ВІКНА хати були завішані двома старими ковдрами. На столі чаділа гасова лампа, тьмяно освітлюючи суворі обличчя людей. Серед них виділяється хазяїн: плечистий, смуглявий, чорне волосся гладко зачесане, комір військової гімнастички розстебнутий. Це — вожак сільської бідноти Андрій Андрійович Щирий. Він тихо говорить:

— Завтра, в дві години ночі збір біля скелі. Виступаємо вранці. Головне — перехопити обоз з хлібом, не дати вивезти його в Німеччину. А ось це, — він показав на купку від руки написаних листівок, — потрібно розповсюдити серед населення. Роз'яснюйте людям, що в боротьбі з німцями ми не одні. Нам на допомогу йдуть російські брати. В повітрі діють партизани, на нашому боці й угорська інтернаціональна бригада. Але і нам не можна сидіти, склавши руки.

Розходились опівночі поодиночі, щоб, бува, не натрапити на німецьких патрулів.

В хаті залишилися Андрій, його дружина Ольга. Троє дітей — Іван, Андрійко і зовсім маленька Олюша — спали на земляній підлозі. Ольга замислилась. Чомусь їй згадався той вечір, коли Андрій вперше поцілував її і весело проговорив:

— Завтра чекай на старостів.

А потім задумливо додав:

— Тільки неспокійний я, Ольго. Важко тобі буде зі мною.

Ольга не злякалась. Може, через те, що сильно любила цього худорлявого високого парубка з циганським обличчям і чорними очима. Вона, всупереч волі батьків, зв'язала з ним свою долю на все життя. Ольга прекрасно розуміє, на який небезпечний і важкий

шлях вступив її чоловік. Хай же йде і надалі цією дорогою!

Ольга нечутно наблизилась до Андрія, обняла: — Бережи себе! — гаряче прошепотіла. — Заради наших дітей бережи!

Він відчув тепло її рук, запах білого, немов льон, волосся. Не хотілось це настільки несподівано, що Щирий навіть не встиг вихопити зброї.

— Мені час...

Незабаром при світлі місяця його постать майнула на березі Інгула і зникла в кущах верболозу.

АНДРІЙ стояв, скутий кайданами, в приймальній поміщика Марушак. Сьогодні вранці його схопили німці. Трапилось це настільки несподівано, що Щирий навіть не встиг вихопити зброї.

В м'якому кріслі сидів німецький обер-лейтенант, в другому — Марушак. Біля них вертівся перекладач.

— Що, піймався, клятий більшовик? — горлявив, бризкаючи слиною, Марушак. — Якже, поміщиків скинули, волі їм захотілося. Тільки не вийшло по-вашому. Бачиш, повернувся я з панамі-німцями, і вас знов примушує спини гнути.

— Не буде цього, — зіпнивши зуби, відповідає Андрій. — Бути Україні вільній. А німців, і вас, холуїв, народ вижене.

Марушак скочив з крісла і кинувся, було, на більшовика, але його зупинив німець. Через перекладача він почав допит.

— Я знаю, — крадькома заговорив обер-лейтенант, — ви хоробрий російський унтер-офіцер. Ви воювали проти нас, але ми вміємо цінувати сміливих. Розуміємо: вас захопили хвилі російського бунту, який називають революцією. Ми звільнимо вас при умові, якщо ви будете відповідати на всі наші запитання.

— Ніколи! — вигукнув Андрій. — Не марнуйте часу, панове. Я вірю в революцію, в її перемогу.

Офіцер, граючи наганом, наблизився до Щирого.

— Значить, не скажеш! —

Коротким ударом пістолета він збив полоненого з ніг.

Допит з катуваннями продовжувався до вечора, аж поки з Бобринця не надійшло розпорядження відправити заарештованого в комендатуру. В комендатурі мордування тривало ще кілька днів. Все тіло Андрія було посічене канчуками і шмполоми. Але дух його ворогам не вдалося зламати.

Ночами, коли кати робили перерву, Андрій ще раз перебирав у пам'яті прожиті роки.

...Напередодні війни він покохав дівчину, одружився і став батьком трьох дітей. Потім війна, фронт. В 1915 році його нагородили георгіївським хрестом, а невдовзі другим, третім, четвертим. Він став повним георгіївським кавалером. В 1916 році йому присвоїли звання унтер-офіцера. І ось саме тоді Андрій познайомився з більшовиком, молодим солдатом Ермолаєвим. Той розкрив Щирому очі на суть імпералістичної війни, розповів про Леніна.

В 1917 році Андрій Андрійович на все життя зв'я-

зав себе з партією Леніна... В безсилі він стискує покалічені руки, мало ще зробив для великої святої справи. Але нічого, його товариші продовжать цю боротьбу.

... За день до розстрілу Андрій, після чергового катування, лежить в камері. Раптом скрипнули двері. На порозі він побачив дружину з дітьми в супроводі офіцера. Пересилюючи біль, Андрій з трудом підвівся і тихо запитав:

— Навіщо ви дітей сюди привели?

— Будемо робити тобі боляче, щоб заговорив, — розсміявся німець.

Ольга, бліда немов стіна, не відводила погляду від чоловіка. Діти притислись до неї, широко розкривши оченята.

— Залиште нас вдвох, — попросила у офіцера Ольга. — Мені він усе розповість.

— Гут, — погодився той і вийшов.

Ольга кинулась до чоловіка. Сльози залили її обличчя.

— Тату, що у тебе на руках? — запитав маленький Андрійко.

— Це — колечка, синку, запам'ятай їх. Станеш дорослим — про все дізнаєшся.

Трохи заспокоївшись, Ольга швидко почала розповідати:

— Хліб німці так і не вивезли. Його перехопили наші. Вони переказували, щоб ти готувався до втечі.

...Перед світанком Андрій Андрійович Щирого розстріляли. Допомога друзів запізнилась.

В сонячний день 1919 року майже вся Лозоватка прийшла на відкриття пам'ятника своєму землякові Андрію Андрійовичу Щирому. В повітрі лунало дзвінке, полум'яне слово голови ревкому:

— Товариші, Щирий Андрій Андрійович відав своє життя за наше щастя, за новий лад. Будемо ж будувати його, не покладаючи рук!

Біля постаменту стоїть Ольга, поряд з нею діти. Старший, Іван, шепоче:

— Тату, ми тебе ніколи не забудемо. Станемо такими, як ти.

ІШЛИ роки. Радянський народ будував нове, вільне життя. Здійснювались п'ятирічки, зростали корпуси могутніх заводів, фабрик. Виростали і діти героїв-більшовиків. Іван закінчив педтехнікум і пішов працювати сільським вчителем в Аджамський район. Менший Андрій — став працівником газети.

Коли в сорок першому фашистська навала посунулася на нашу Батьківщину, брати пішли захищати те, що завойовував їх батько. Смертю героя загинув Андрій. Іван залишився на підпільній роботі. Але одного разу його схопили окупанти. Через 23 роки після загибелі батька перед німецьким офіцером з гордо піднятою головою стояв син Андрія Андрійовича Щирого.

— Я нічого не скажу!

Зимової ночі він був розстріляний.

... Ось про що розповідає скромний обеліск в центрі села Лозоватки.

Компаніївський район.

Книги наших земляків

ВИСОКЕ ПОКЛИКАННЯ

КУЛЬТАРМІЙЦІВ

жать: клуби комуністичної моралі, кімнати по пропаганді комуністичного завтра, організація тематичних вечорів на віддалених околицях села, диспути тощо.

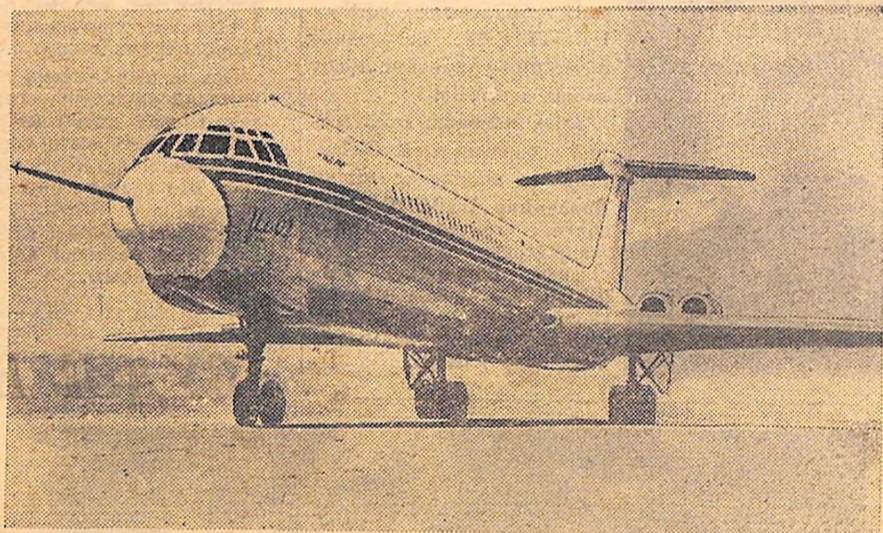
Особливо цікаві ті частини брошури, в яких розповідається про громадські форми роботи, що широко впроваджуються на Кіровоградщині. Читач дізнається про те, що в нашій області понад 7000 громадян обрано в клубні і бібліотечні ради, понад 1100 осіб працюють керівниками художньої самодіяльності. таких прикладів безліч. Недарма через всю брошуру червоною ниткою проходить ідея залучення громадськості до культосвітньої роботи.

Автор вдало розкриває досвід масово-політичної роботи клубів і бібліотек. Цей розділ написаний в цікавій і жвавій формі. Розповідається про кращий досвід маяків культурно-освітньої роботи області Неоніли Могильної, Євдокії Калашник, Валентини Петренко та інших.

Великий інтерес викличе у читачів розділ «На сцені — народні таланти».

В цілому брошура є хорошим посібником для культармійця в його повсякденній роботі. Кожен, хто прочитає цю брошуру, дістане певне уявлення про те, яку велику і відповідальну діянку роботи виконують культармійські заклади області по втіленню в життя рішень XXII з'їзду КПРС.

О. ЯРОШЕНКО.

Новий пасажирський літак «ІЛ-62», створений колективом, який очолює генеральний конструктор, двічі Герой Соціалістичної Праці, лауреат Ленінської премії С. В. Ілюшин. Ця машина, призначена для безпосадочних рейсів на далекі відстані, рівні за дальністю траси Москва—Нью-Йорк, бере на борт 182 пасажирів. Чотири реактивних двигуни конструкції Героя Соціалістичної Праці М. Д. Кузнецова і відмінні аеродинамічні форми лайнера дозволяють розвивати крейсерську швидкість до 900 кілометрів на годину.

Фото Н. Нілова. (Фотохроніка ТАРС).

м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36.

Ми завжди раді бачити вас, друзі, в себе! Редакція працює з 10 години ранку до 6 години вечора.

Телефони редакції: редактора — 56-12, відповідального секретаря — 50-14, відділів — 50-24.

«Молодий комунар» — орган Кіровоградського обласного комітета ЛКСМУ, г. Кіровоград.

Кіровоградська обласна друкарня ім. Г. М. Димитрова.

БК 00393.

Зам. № 6856. Тираж 27.000.

Редактор П. МАРЧЕНКО.

Кінотеатр «Мир». «МІП МОЛОДШИЙ БРАТ». Початок о 10 год. ранку, 12, 2 та 4 год. дня, 6, 8 і 10 год. вечора.

Кінотеатр «Синьшесь». «ГУ-САРСЬКА БАЛАДА». Початок о 10 год. ранку, 12, 2 та 4 год. дня, 6, 8 та 10 год. вечора.

Кінотеатр імені Держинського. Для дітей «СВАРКА В ЛУКАШАХ». Початок о 9 год. 30 хв. ранку, та об 11 год. 30 хв. дня. «ПІД ОДНИМ НЕБОМ». Початок о 1 год. 30 хв., 3 год. 10 хв. та о 4 год. 50 хв. дня, о 6 год. 30 хв., 8 год. 10 хв., та о 9 год. 50 хв. вечора.

Кінотеатр «Хроніка». Хронікально-документальні фільми: «ЛЕНІН З НАМИ», «ЛЕГЕНДАРНИЙ СЕВАСТОПОЛЬ», «КАНАДСЬКИЙ АНСАМБЛЬ». Демонструється без перерви з 10 год. ранку до 8 год. вечора. Художній фільм «ЖОРСТОКІСТЬ». Початок о 9 год. та 10 год. 30 хв. вечора.

* О. Жеребцов. Високе покликання культармійців. Черкаське обласне книжково-газетне видавництво, 1962.